

Državni bankerot na Ruskem je torej ogromnega pomena in bode imel za naše sovražnike jako usodopolne posledice.

Jeruzalem v roki Angležev.

K.-B. Amsterdam, 10. decembra. Kakor poroča „Zentral News“, se je v angleški zbornici sporočilo, da se je mesto Jeruzalem Angležem vdalo.

(Vest je žalostna, kajti Jeruzalem je nekako središče krščanstva. V vojaškem in političnem oziru pa ta že dolgo pričakovani padec nima mnogo pomena. Angležem bode kmalu tudi v Jeruzalemu odklenalo, čeprav so zdaj nad to „zmago“ kar pijani veselja. Op. ur.)

Amerika napovedala Avstro-Ogrski vojno.

Kakor znano, so bile sicer že dalje časa diplomatske zveze Amerike z Avstro-Ogrsko pretrgane, ali vojna sama še ni bila napovedana. Zdaj se je farizejski prezident Wilson tudi do tega koraka ojunatil in je naši monarhiji, kakor tudi Bolgarski ter Turčiji vojno napovedal. Hinavski pridigovalec miru torej še vedno nima dovolj prelivanja krvi! Seveda, — komaj se je pričelo na vzhodu dani, komaj je prišel prvi žarek zaželenega miru in že se je vnel grozni vojni vihar v Združenih državah Amerike. Zakaj? No zato, ker je profit zlata lačnih američanskih vampirjev v nevarnosti! Z mirom bi se ponehali oni ogromni „kšefti“ zločinških američanskih milijarderjev, ki so kakor vampirji sesali kri desetkrat križanega nesrečnega človeštva...

To je začetek in konec vojnega kravala Američancev, kateri v praktičnem oziru seveda nima mnogo pomena. Odkar divja ta svetovna vojna, so bili Američanci že naši sovražniki; saj so vendar angleške krvi! Zdaj bodejo porabili to priliko, da naše državljane mučijo, jim krajejo in jih nadlegujejo. Upajmo, da bode to nauk za vse tiste, bi bi se bili lahko posteno v domovini preživeli, pa so šli raje „čez veliko lužo“ v Ameriko svojo „srečo“ iskati. Vojna nam mora predočevati pomen domače grude, nam mora dajati navdušenje za domovino, da v bodoče ne bodemo več zapravljali svoj denar in svojo moč v sovražni tujini!

V tem smislu bi bila vojna napoved farizeja Wilsona celo koristna. Prokletstvo trpinčenega človeštva pade seveda v kljub temu na Američance, ki se valjajo v zlatu in topli človeški krvi, medtem ko blebečejo fraze o krščanstvu in svobodi!

Vojna na morju.

Potopljeno!

W.-B. Berlin, 5. decembra. Novi uspehi podmorskih čolnov v kanalu Bristol in v Severnem morju: 14.500 brutto-register-ton.

12.000 ton potopljenih.

W.-B. Berlin, 5. decembra. Vслед delovanja nemških podmorskih čolnov se je na severnem bojišču zopet 12.000 brutto-register ton potopilo.

Šef admiralnega štaba mornarice.

13.000 ton potopljenih.

W.-B. Berlin, 7. decembra. V zatvor-nem okolišču okrog Anglije so nemški podmorski čolni zopet 13.000 brutto-register-ton potopili.

Šef admiralnega štaba mornarice.

15.000 ton potopljenih.

W.-B. Berlin, 8. decembra. V angleškem Kanalu in v Severnem morju so naši podmorski čolni zopet 15.000 brutto-register-ton potopili.

Šef admiralnega štaba mornarice.

4 parnikov potopljenih.

W.-B. Berlin, 9. decembra. Vслед delo-

vanja nemških podmorskih čolnov se je na severnem bojišču zopet štiri parnikov potopilo.

Amerikanski vojni parnik potopljen.

K. B. Washington, 8. decembra. Amerikanski razruševalec torpednih čolnov „Jakob Johnes“ bil je v četrtek v vojnem okolišču torpediran. Veliki del moštva prišel je ob življenje.

Avstrijska vojna ladja potopljena.

K.-B. Dunaj, 11. decembra. Uradno se danes razglasa:

V noči na 10. t. m. bila je Nj. V. ladja „Wien“ vслед sovražnega torpednega napada potopljena. Skoraj vsa posadka je bila rešena.

Mornariško poveljstvo.

(Linjski parnik „Wien“ bil je l. 1895 zgrajen in imel 5600 ton velikosti, 17 morskimi milji hitrosti, 24 topov in 441 mož posadke. Bil je torej eden naših starih ladij.

Op. ured.

12.000 ton potopljenih.

W.-B. Berlin, 11. decembra. Eden nemških podmorskih čolnov je v Atlantskem oceanu zopet 12.000 brutto-register-ton ladinoga prostora potopil. Dva uničenih parnikov bila sta sestreljena iz spremstev.

Naš zunanji minister in vojni položaj.

(Uradno poročilo.)

(K.-B.) Dunaj, 4. decembra. Zunanji minister grof Czernin je podal danes v zunanjepoličnem odseku ogrske delegacije svoj eksposé. Uvodoma je minister izjavil, da ga navdaja sestanek delegacij z odkritim zadovoljenjem. Spomnil se je smrti cesarja Franca Jožefa I. ter je poudarjal, da Avstro-Ogrska in njene zaveznice stoje po treh letih nepremagljive v boju.

Grof Czernin je nato kratko recapituliral politične dogodke zadnjih treh let, držeč se predvsem kronološkega reda, ne pa pragmatičnega raziskovanja. Poudarjal je, da je z umorom v Sarajevu, ki se je zgodil v vednostjo belgrajskih vlastodržcev, odbila za monarhijo usodopolna ura. Nastopiti je bilo treba proti zločinškemu poseganju velearstva v naše notranje državno življenje. Apel na orožje je postal neizogiben, ko je srbska vlada na migljaj iz Petersburga odgovorila nezadostno na naš ultimatum. Monarhija je posegla po orožju v lastno obrambo. Kar so armade, mornarica in patrijotično prebivalstvo v teh treh letih vojne storili, to je brez primere v svetovni zgodovini.

V vojni je zveza z Nemčijo kar najslabše prestala svoje ognjeno preizkušnjo. Skupno z Nemčijo smo si pridobili dva nova zaveznika, ki sta se v pravem spoznanju svojih interesov pridružila centralnim državam. Upam, da bo zaveznitvo s Turčijo in Bolgarijo trajalo tudi po vojni. Minister slavi nato obnovitev turške države v sedanjih vojni ter poudarja, da si je mogla Bolgarija vслед zveze s centralnimi državami in vслед odličnih uspehov svoje armade okupirati pokrajine, ki ji pripadajo historično in etnografsko.

Od obeh držav, ki sta bili pred vojno naši zaveznici in sta sedaj naši sovražnici, je odpadla Italija pravzaprav že takrat, ko je proglasila svojo nevtralnost. Svoje izdajstvo je Italija drago plačala. Mesto pričakovanega lahkega pohoda proti Dunaju, je morala italijanska armada po brezuspešnem navalu proti naši ohrambi v 11. hudih bitkah žrtvovati stotisoče svojih vojakov. Bitke ob Soči so brez primere v zgodovini vseh vojev. Končno je prišel trenotek, ko so naše, z nemškimi četami združeno čete predrle železni italijanski okop ter pohitele od zmage do zmage. Obsečne rodovitne italijanske pokrajine so sedaj v naših rokah kot dragocena

zastava za čas mirovnih pogajanj. Danes stoji zapeljano italijansko ljudstvo pred polomom irredentistične misli in imperialističnih nad. Odkar je uoril jeseni leta 1914. kralj Karel romunski, je zgodovina Romunije zgodovina neprestanega izdajstva. Dve leti je poskušala romunska vlada izsiljevalno politiko, hotela je, da ji plačamo nevtralnost z avstrijskim in ogrskim ozemljem. Te zahteve so bile za nas indiskutabel, odklonili smo jih, saj smo vedeli, da bi Romunija pozneje, če bi se ji zdelo ugodno, navzlic temu napovedala vojno. Naša diplomacija je pravočasno obvestila kompetentne vojaške kroge. V Dobrudži so mogle nemško bolgarske čete pravočasno nastopiti, na Sedmograškem nismo mogli preprečiti romunskega vpada, toda kmalu smo izvojevali zmage pri Braševu in Sibinju. Strašno, toda pravično je usoda kaznovala romunsko izdajstvo.

Tudi v Srbiji in Črni gori se bo moglo prebivalstvo vprašati, ali sta njega dinastiji in vladi imeli dobre svetovalce, ko sta se pod vplivom entente spustili v boj z našo skupino. Posledica te politike je bila vrsta bridkih razočaranj.

Minister nato izraža simpatije vseh civiliziranih ljudi Grški, ker je hotela ostati nevtralna ter pravi, da bo naša albanska politika tudi v bodoče stremila za tem, da utrdi smisel za ujedinjenje naroda in za državnost ter ustvari podlage za samoupravo in kulturni napredek dežele. Minister hvali zdrav politični čut albanskega naroda.

Vслед svojih uspehov na ruski fronti so mogle centralne države obnoviti kraljevino Poljsko, ki je poklicana, da vrši veliko misijo kot eksponirana straža zapadne kulture. Centralne države so osvobodile poljski narod ruskega gospodstva. Čim bo vojna končana, bo mogla Poljska o svoji bodočnosti sama odločevati. Minister ne dvomi, kam bo Poljska gravitirala.

Zadnja dva velika vojna dogodka sta izbruh vojne med Nemčijo in Ameriko in izbruh ruske revolucije. Med nami in Zedinjenimi državami ni bilo nobenega posebnega konfliktnega gradiva.

Nazore predsednika Wilsona k ureditvi evropskih razmer, ki so z obstojem monarhije nezdružljivi, je pripisovati toliko sovražnemu razpoloženju proti nam, kolikor dejstvu, da Wilson prav nič ne pozna tukajšnjih razmer. Pretrgali pa smo diplomatske odnose valed vojnega stanja med Nemčijo in Zedinjenimi državami.

O preobratu v ruski državi za enkrat že radi tega ne morem izreči definitivne sodbe, ker tamkajšnji dogodki, kakor se zdi, še niso definitivno zaključeni. Gotovo je vsekakor, da so se s starim režimom podrli tudi temeljni stebri prejšnje imperijalistične in panslaviistične ruske politike. Nedvomno je pač tudi, da tvorijo miroljubni krogi večino ruskega naroda in da so ti krogi za enkrat nadvladali ono manjšino, ki skupno z entento želi nadaljevati vojno in upa, da bo to še izsilila. Kako se bodo razvili dogodki v Rusiji, naravno ne morem napovedati. Polagam pa važnost na sledeča dejstva: Avstro-Ogrska in njene zaveznice, v nasprotju z vladami entente niso nikdar poskušale, niti mislile, da bi vplivale na razvoj notranjih razmer na Ruskem. Centralne države so bile nadalje vedno pripravljene in so še danes, da z vsakokratno rusko vlado kakor z vsemi ostalimi nasprotniki, pričnejo pogajanja. Od svojih bivših voditeljev zapeljan na kriva politična pota, je moral ruski narod prenesti težka razočaranja in preizkušnje.

Z odkrito simpatijo spremljamo njegovo stremljenje, se vrniti v mirno življenje in v urejene razmere. Naša odkrita želja je, da obnovimo svoječasnno prijateljsko razmerje k narodom Rusije ter živimo z njimi v bodoče v prijateljstvu in živahnih medsebojnih odnosih.

Minister nato izraža posebno zahvalo onim nevtralnimi vladam, ki so prevzele zastopstvo avstrijskih interesov v sovražnih državah in ki so skrbele za naše vojne vjetnike